

—«Τὸ καρναβάλι τοῦ ἔρωτος» τοῦ Σ. Μερέ.
(Θέατρο «Τριανόν» — θίασος Ἀμηνᾶ).

Ἡ κόρη μιᾶς «παληᾶς ἀμαρτίας» παραδόθηκε μ' ὅλη τὴν ἀγνόητα κι' ὅλα τὰ ὄνειρα τῶν εἰκοσὶ τῆς χρονῶ σ' ἓνα ξεπεσμένο ἀριστοκράτη, Ἀργότερα πιέζεται καὶ τοῦ ζητάει νὰ νομιμοποιήσει τὴν ἔνωσή τους, ἀλλ' αὐτὸς διστάζει. Ἀηδιασμένη καὶ πικραμένη ἀποφασίζει καὶ παντρεύεται ἓναν πλούσιο τραπεζίτη, ποὺ τὴν ἀγαπᾷ καὶ ζεῖ μαζὶ του μιὰ ἀνετη ζωὴ, μασκάροντας τὸν ἔρωτά της γιὰ

τὸν ἄλλον, ὡς τὴν ἡμέρα, ποὺ τὸν βλέπει σὲ κίνδυνο. Τότε πετάει τὴ μάσκα, ὁμολογεῖ τὰ πάντα στὸν ἄντρα της καὶ τοῦ ζητάει νὰ βοηθήσει τὸν πρῶτον ἔραστή της. Ἐκεῖνος πληγωμένος στὸν ἔρωτά του ἀρνεῖται γιὰ λίγο, μὰ ὅταν βλέπει, καθαρά πιά, ὅτι δὲν ὑπάρχει γι' αὐτὸν οὔτε τὸ παραμικρὸ ἴχνος ἔρωτα στὴν καρδιά τῆς γυναίκας ποὺ λατρεύει, φτάνει τὴ μεγαλοφυχία του ὡς τὸ σημεῖο νὰ ἐξαφανιστεῖ γιὰ νὰ ζήσει ἐκεῖνη εὐτυχισμένη μαζὶ μὲ τὸν ἄλλον.

Αὐτὴ εἶναι μὲ χοντρὲς πινελιὲς ἡ ὑπόθεση τοῦ «Καρναβαλιοῦ τοῦ ἔρωτος». Ὁ Σὰρλ Μερέ, σὰ μάστορας ποὺ εἶναι, ἔχει κεντήσει κατὰ τὴ συνήθεια του τὸν καμβᾶ τῆς ὑπόθεσης μὲ ἀρκετὲς ψυχολογημένες σκηνὲς καὶ μὲ λεπτομέρειες, ποὺ καμμιά φορά ξαφνιάζουν γιὰ τὴν παρατήρηση καὶ τὴ σκηναϊκὴ διατύπωσή τους.

Τὸ ἔργο ἀνεβάστηκε μὲ πλοῦτο καὶ πολυτέλεια ἀξιοσημείωτη ἀπὸ τὸ θίασο Ἀμηνᾶ. Οἱ σκηνογράφοι καινούργιοι, φροντισμένες, καλοφωτισμένες καὶ τὰ ἐπιπλα καλοβαλμένα. Μὲ λίγα λόγια ἡ σκηνὴ εἶταν περιποιημένη ἀσυνήθιστα γιὰ ἀθηναῖκο θέατρο. Ἄν ἐπρόκειτο βέβαια νὰ γράψω γιὰ ξένη σκηνὴ θὰ εἶχα μερικὲς ἀντιρῆσεις γιὰ τὸ «rom-rieg» γοῦστο μερικῶν σκηνογραφιῶν καὶ ἰδίως τῆς βενετοσάνικης τῆς β' πράξεως, ἀλλ' αὐτὸ εἶναι μιὰ ἀσήμαντη λεπτομέρεια γιὰ μᾶς τοὺς ἀθηναίους ποῦμαστε συνηθισμένοι νὰ βλέπουμε παληάτσες καὶ κουρελάριες ὡς καὶ στοὺς μεγαλωνύμους θιάσους μας. Καὶ θὰ πρεπε κανεὶς σταλήθεια νὰ μὴν ἀγαπάει καθόλου τὸ θέατρο, γιὰ νὰ μὴ σεβαστεῖ καὶ νὰ μὴν τονίσει ξεχωριστά, τὴν ἐπιμέλεια, ποὺ δειχνεῖ ἀπὸ τότε ποὺ πρωτογίνηκε ὁ θίασος Ἀμηνᾶ στὸ ἀνάβασμα τῶν ἔργων του. Ἐκτὸς αὐτοῦ ὁ φετεινὸς θίασος Ἀμηνᾶ εἶναι ἀρτιώτατος: Ὁ Βεάκης, ἡ Ἀλκαίου, ὁ Παπαγεωργίου, ὁ Λεπενιώτης, ἡ δ. Παπαδάκη, ἡ κ. Βιτωρῆ, ἡ κ. Βεάκη ἀποτελοῦν ἓναν πρώτης τάξεως πυρῆνα. Ἄν ἔλειπε ὁ κ. Πλούτης—καλὸς καὶ γιὰ ὀπερέττα ἀκόμα—καὶ ἂν τὸ ζεῦγος Ἀμηνᾶ ἔφτανε τὴν ἐντελῶς ἐξαιρετικὴ ἀγάπη του γιὰ τὸ θέατρο στὴν αὐτὰπάρνηση καὶ δὲν ἔπερνε τοὺς ρόλους—καταπέλτες τῶν διαφόρων ἔργων, θὰ εἴμουν αἰσιόδοξος γιὰ μιὰ καλλίτερη αὔριο τοῦ θιάσου ποῦ—δυστυχῶς—δὲν ἐργάζεται πολὺ καλά. Στὸ «Καρναβάλι τοῦ ἔρωτος» π. χ. ἡ κ. Ἀμηνᾶ κρατοῦσε τὸ ρόλο τῆς Ζασμὲν καὶ ὁ κ. Ἀμηνᾶς τὸν ρόλο τοῦ ντε Τουάρ ἐνῶ θὰ μπορούσαν ἢ νὰ μὴ τὸ ἀνεβάσουν ἢ νὰ μὴ φορτωθοῦν ἀπὸ κακὸ ὑπολογισμὸ τῶν δυναμειῶν τους μὲ τὸ βάρος ὀλόκληρου τοῦ ἔργου. Ἀπὸ τοὺς ἄλλους ρόλους ὁ μόνος κάπως ἀξιοσημείωτος ἦταν τοῦ Ντυπρὲ ποὺ κράτησε μὲ τὴ γνωστὴ μαεστρία του ὁ κ. Βεάκης. Ἐξαιρετικὰ καλὸς στὸ ρολάκι του ἦταν καὶ ὁ κ. Παπαγεωργίου.